

РЕШЕНИЕ

№ 67

гр. Елхово, 28.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ЕЛХОВО, III -ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **Мартина Ив. Кирова**

при участието на секретаря **Николина Д. Златева**
като разгледа докладваното от **Мартина Ив. Кирова** Гражданско дело № 20222310100169 по описа за 2022 година

Производството е образувано въз основа на предявени при условията на обективно и субективно съединяване установителни искове за парично вземане по реда на чл.422 вр.с чл.415 ал.1 т.1 от ГПК вр.с чл.79 от ЗЗД и осъдителни искове по чл.415 ал.1 т.3 от ГПК.

Ищецът – „ПРОФИ КРЕДИТ България“ ЕООД, с ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление: гр.София. бул. „България“ №49, бл.53Е, вх. В, чрез пълномощника си по делото – юрисконсулт Р.И.И., е предявил с исквата си молба **против П. Е. Д.**, с ЕГН ***** от гр.Елхово, обл.Ямбол, **М. Е. М.**, с ЕГН ***** от гр.Раднево, обл.Стара Загора и **Г. Е. М.**, с ЕГН ***** от с.град, установителен иск по чл.422, ал.1, вр. чл.415, ал.1, т.1 от ГПК против всеки от длъжниците-ответници **П. Е. Д.**, **М. Е. М.** и **Г. Е. М.**, при условията на разделна отговорност за сума в размер на 1 787.01 лева, ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на подаване на заявлението до окончателното изплащане и осъдителен иск по чл.415, ал.1, т.3 от ГПК против всеки от длъжниците-ответници за сума в размер на 1 662.98 лева, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението до окончателното изплащане.

Предявените искове се основават на следните фактически твърдения:

Твърди се, че на 29.04.2013г. е бил сключен Договор за револвиращ заем № 5003963809 между „ПРОФИ КРЕДИТ България“ ЕООД, в качеството му на кредитор и К.Д.П. като клиент и И.В. Гев като солидарен длъжник, по силата на който кредитора е предоставило на клиента заем в размер на 8 000.00 лв. срещу задължение за връщане в срок от 48 месеца. Уговорен е годишен лихвен процент от 46.77% и годишен процент на разходите /ГПР%/ от 56.32%. Договорът е бил подписан при Общи условия /ОУ/, които са неразделна част от договора и са били предадени на клиента при подписването им като той е декларирал, че се е запознал със съдържанието им и ги приема /Буква „Б“ от ДРЗ/. Твърди се, че ищцовото дружество е изпълнило точно и в срок задълженията си по договора, като е превело на 30.04.2013г. уговорената парична сума в общ размер на 8000.00 лева по посочената от длъжника К.Д.П. банкова сметка. От своя страна длъжника Пехливанова е поела задължение да погасява предоставения ѝ заем с равни месечни вноски, в размер и срокове, според погасителния план, който е неразделна част от договора.

В иск.молба се сочи, че на 10.01.2014г. между „ПРОФИ КРЕДИТ България“ ЕООД от една страна в качеството си на кредитор и солидарните длъжници е сключен Анекс № 1 към

Договора за револвиращ заем № 5003963809, по силата на който е уговорено, че вноски № 7, 8 и 9 ще бъдат отложени и същите, ще бъдат заплатени в края на погасителния план. За целта е бил изготвен нов погасителен план за дължими 51 погасителни вноски, който е неразделна част от Анекс № 1.

Съгласно чл.4 от Общите условия към Договора за револвиращ заем № 5003963809, е дължимо и договорно възнаграждение за отпуснатия кредит, което е предварително определено в договора и което възниква като задължение към деня на отпускане на заема. Това договорно възнаграждение е договорено да се разсрочи във времето и да се погасява в рамките на погасителния план. Твърди се, че неизплатеното договорно възнаграждение е в общ размер на 4 988.96 лв., начислено от падежа на първата неизплатена вноска – 15.08.2014г. до датата на падежа на последната погасителна вноска – 15.08.2017г.

Твърди се, че длъжниците не са изпълнявали точно поетите с договора задължения, като са направили само единадесет пълни погасителни вноски и една непълна, видно от приложеното Извлечение по сметка към договора, след което са изпаднали в забава. Крайният срок за погасяване на заема съгласно погасителния план е изтекъл на дата 15.08.2017г., с изтичането на който срок е настъпила и изискуемостта на задължението на длъжниците по договора в пълен размер.

В иск.молба се сочи, че към настоящия момент размерът на погасеното задължение по процесния Договор за револвиращ заем е в общ размер на 4 177.60 лева, като с тази сума длъжниците са погасили част от задълженията по договора, от които - номинал в размер на 4 100.12 лв., а сумата от 77.48 лв. е отишла за погасяване на лихвите за забава по кредита, на основание т.10.1 от ОУ.

Ищецът обосновава пасивната легитимация на исковите си претенции с факта, че му е станал известно обстоятелството, че длъжника по договора К.Д.П. е починала и затова е предприел действия по съдебно събиране на вземанията си по процесния договор срещу наследниците ѝ по закон – нейните четирима низходящи от първа степен, които съгласно чл. 5, ал.1 от ЗН наследяват равни части от наследството, а според чл.60 от ЗН отговарят за задълженията на своя наследодател, съобразно дяловете, които получават от наследството.

Ищецът в иск.си молба твърди, че е подал заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК против четиримата наследници по закон на починалия заемател К.П., във връзка с което е било образувано ч.гр.д. № 79/2021 г. по описа на РС-Елхово, по което е била издадена заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК против тримата ответници. Тъй като последните са подали възражение, че не дължат изпълнение по издадената заповед за изпълнение, на заявителя е бил даден срок да предяви иск за установяване съществуването на вземането по издадената заповед за изпълнение против длъжниците. От тази именно възможност ищецът се е възползвал и в срок е депозирал настоящата си иск.молба, с която е заявил установителен иск по чл.422, ал.1, вр. чл.415, ал.1, т.1 от ГПК против всеки от длъжниците П. Е. Д., М. Е. М. и Г. Е. М., при условията на разделна отговорност за сума в размер на 1 787.01 лева, ведно със законната лихва върху сумите, считано от датата на подаване на заявлението по чл.410 от ГПК в съда до окончателното изплащане на сумата.

Заявените с иск.си молба осъдителни претенции против тримата ответници, ищцовото дружество е обосновало с отхвърляне на заявлението му по чл.410 от ГПК в частта, с която е заявило вземането си съставляващо дължимото договорно възнаграждение, поради което на основание чл.415 ал.1 т.3 от ГПК желае съдът с решението си да осъди всеки един от тримата ответници - П. Е. Д., М. Е. М. и Г. Е. М., да заплати сума в размер на 1 662.98 лева, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението в съда до окончателното изплащане. С иск.молба е заявена претенция за присъждане на направените по делото разноски. Съобразно процесуалните правила с исковата си молба ищецът е представил писмени доказателства и е направил и доказателствено искане - за приобщаване на ч.гр.д.№79/2021г. по описа на РС-Елхово.

Ответниците - М. Е. М. от гр.Раднево, обл.Стара Загора и **Г. Е. М.** от с.град, са подали в законоустановения 1-месечен срок писмен отговор, с който са оспорили предявените искове като

неоснователни, релевирайки правопогасяващо възражение за недължимост на претендираните суми – както по отношение на търсената главница, така и по отношение на търсените лихви, поради изтекла погасителна давност. Заявено е искане за постановяване на решение, с което исковите претенции като неоснователни да бъдат отхвърлени. С писмения отговор тези двама ответници не са представили писмени доказателства и не са направили доказателствени искания.

Ответникът - П. Е. Д. от гр.Елхово, обл.Ямбол, в предоставения ѝ 1-месечен срок, не се е възползвала от предоставената ѝ процесуална възможност и не е депозирала писмен отговор по предявените против нея икове. Същата преди даване ход на делото е направила искане за заличаването ѝ като страна ответник по настоящото гр.д. предвид на направен от нея вписан в особената книга на ЯРС под №111/29.08.2022г. отказ от наследството на заемополучателя К.Д.П., б.ж. на с.Крумово, общ.Тунджа, обл.Ямбол, поч.на 02.09.2014г., за което приложено е представила Съдебно удостоверение с изх.№7574/2022г. на РС-Ямбол.

С влязло в сила Определение № 646 от 27.12.2022г., постановено по настоящото гр.д., съдът е прекратил производството по делото в частта му по предявените от ищеца с исковата му молба против ответника **П. Е. Д.**, с ЕГН *****, в обективно съединяване установителен иск по чл.422, ал.1, вр. чл.415, ал.1, т.1 от ГПК - за признаване за установено съществуването на вземане в полза на „ПРОФИ КРЕДИТ България“ ЕООД за главница в размер на 1 787.01 лева, ведно със законна лихва от датата на входиране на заявлението до окончателното изплащане на задължението и осъдителен иск по чл.415 ал.1 т.3 от ГПК – за заплащане на сума в размер на 1662.98 лева, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението до окончателното изплащане, поради направен от страна на ищеца надлежен отказ при условията на чл.233, изр.1 от ГПК. Със същото Определение е обезсилена Заповед № 354 от 31.10.2021 година за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК, издадена по ч.гр.дело № 79/2021г. по описа на РС – Елхово, **в частта ѝ**, с която на длъжника П. Е. Д., с ЕГН *****, с постоянен и настоящ адрес – гр.Елхово, обл.Ямбол, ул.“Тракия“ №26, е разпоредено при условията на разделна отговорност с длъжниците – останалите двама ответници по настоящото гр.д. М. Е. М., с ЕГН ***** и Г. Е. М., с ЕГН *****, и тримата длъжника в качеството на наследници на починалата на 02.09.2014г. К.Д.П. – кредитополучател, да заплати на кредитора – ищец по настоящото гр.д. – „ПРОФИ КРЕДИТ България“ ЕООД, с ЕИК: ***, сумата от 1 787.01 лв., представляваща припадащата ѝ се една четвърт част от общо дължимата незаплатена главница от 7 148.02 лв. по Договор за револвиращ заем №5003963809 от 29.04.2013г., ведно със законната лихва върху припадащата се част от главницата, считано от датата на подаване на заявлението в съда – 09.02.2021г. до окончателното плащане, както и разноски по заповедното производство в размер на 42.21 лв.

С оглед частичното прекратяване на производството по отношение на ответницата П. Д., Дружеството-ищец с допълнителна молба с вх.№5045 от 01.12.2022г. е заявил прецизиране на петитума на предявените с иск.молба икове, насочени срещу ответниците М. М. и Г. М. заявени при условията на субективно и обективно съединяване, а именно: 1. положителен установителен иск по чл.422 ал.1 вр.с чл.415 ал.1 т.1 от ГПК – за признаване за установено съществуването на вземане в полза на „ПРОФИ КРЕДИТ България“ ЕООД срещу длъжниците М. Е. М. и Г. Е. М., за главница в размер на 5 361.01 лева, дължима по Договор за револвиращ заем № 5003963809 от 29.04.2013г., сключен между ищеца в качеството на кредитор и К.Д.П. в качеството на заемополучател, като всеки от двамата ответници, в качеството му на наследник на заемополучателя Пехливанова дължи по 1/3 от посочената сума в размер на 1 787.01 лева, ведно със законна лихва от датата на входиране на заявлението до окончателното изплащане на задължението; - 2. осъдителен иск – за осъждане на М. Е. Михайлов и Г. Е. М. да заплатят на „ПРОФИ КРЕДИТ България“ ЕООД главница в размер на 595.66 лв. (разликата между първоначално определения за длъжниците дял – 1 787.01 лв. и уголемения такъв – 2 382.67лв.) и 3. осъдителен иск по чл.415 ал.1 т.3 от ГПК за договорното възнаграждение в общ размер на 6 651.94 лв., като всеки от ответниците наследниците М. Е. Михайлов и Г. Е. М. дължи по 1/3 от посочената сума в размер на 2 217.31 лв., ведно със законна лихва от входиране на заявлението в съда до изплащане на вземането.

В проведените съдебни заседания за ищеца, редовно призован, не се явява представител.

Чрез писмено становище процесуалният представител на „ПРОФИ КРЕДИТ България“ ЕООД, юриск.Радина Илиева, заявява поддържане на исковите претенции на същите основания и със същите искания, като се желае уважаването им. Като неоснователни и недоказани по изложени съображения в предходно поддържано писмено становище с вх.№3427 от 23.08.2022г., се оспорват от страна на процесуалния представител на ищеца, направените с отговора възражения на ответниците Г. М. и М. М. за изтекла погасителна давност на задълженията им, произтичащи от процесния Договор за револвиращ заем. Заявена е претенция за присъждане на направените по заповедното и по настоящото исково производство разноски, съобразно приложен списък на същите по чл.80 от ГПК /л.55 от делото/.

В съдебно заседание от ответниците, редовно призовани се явява М. М., като и за двамата се явява пълномощникът им – адв.М. Г. от АК-Ямбол, който оспорва исковите претенции по основание и размер, позовавайки се на изтекла погасителна давност. В хода на устните прения адв.Г. доразвивайки доводите си, прави искане за постановяване на позитивно спрямо доверителите й решение, с което исковите претенции на ищеца да бъдат отхвърлени като неоснователни поради недължимост на претендираните суми като погасени по давност. Претендира се заплащане на направените по делото разноски.

От събраните по делото писмени и гласни доказателства, преценени по отделно и в тяхната съвкупност, съдът приема за установено от **фактическа страна** следното:

По делото не е налице спор, че на 29.04.2013г. е бил сключен Договор за револвиращ заем № 5003963809 между „ПРОФИ КРЕДИТ България“ЕООД, в качеството му на кредитор от една страна и К.Д.П. като клиент и И.В. Гев като солидарен длъжник от друга страна, по силата на който дружеството ищец се е задължило да отпусне на заемателя – клиент сумата от 8 000.00 лв. срещу насрещното задължение на потребителя да върне заетата сума в срок от 48 месеца, т.е. до 15.05.2017 година.

За усвоеният кредит заемателя по смисъла на договорените параметри, се е задължил да заплаща на кредитора годишен лихвен процент в размер на 46.77% или 0.13% на ден. Договорен е годишен процент на разходите в размер на 56.32 процента.

Договорът за револвиращ заем № 5003963809 от 29.04.2013г. по смисъла на отразеното в съдържанието му /буква „Б“/, е бил подписан при Общи условия /ОУ/, които са неразделна част от договора и които са били предадени на клиента и солидарния длъжник при подписването на договора, като последните с подписите си са декларирали, че са се запознали със съдържанието им и ги приемат.

Заемът е следвало да бъде погасен на 48 бр. месечни вноски, всяка от които в размер на 371.00 лева и последна изравнителна вноска в размер на 463.08 лева с падеж на всяка месечна погасителна вноска - 15-то число на месеца, съгласно погасителен план, приложен към договора. Дължимата ежемесечна погасителна вноска включва главница и договорна лихва с посочени в приложения към договора погасителен план размери.

Към договора са приложени и ОУ, като в чл.4 от същите е посочено, че е дължимо и договорно възнаграждение за отпуснатия кредит, което е предварително определено в договора и което възниква като задължение към деня на отпускане на заема. Това договорно възнаграждение е договорено да се разсрочи във времето и да се погасява в рамките на погасителния план.

Съгласно посоченото в погасителния план общият размер на задължението по договора е в размер на 17 900.08 лв.

От приложения по делото Анекс №1 към Договор за потребителски кредит № 5003963809, сключен на 10.01.2014г. между „ПРОФИ КРЕДИТ България“ЕООД, в качеството му на кредитор от една страна и К.Д.П. като клиент и И.В. Гев като солидарен длъжник от друга страна, се установява, че страните са договорили отлагане на вноски - №7, 8 и 9, които с подписването на този анекс клиентът Пехливанова се е задължила да ги заплати в края на погасителния план, като за целта е изготвен нов погасителен план, подписан от клиента и солидарния длъжник, вноските по който са 51 с отразена нулева дължимост на вноски №7, 8 и 9. Предоговорен е ГПР – в размер на 48.87%, а ГЛП е 46.68%.

Видно от представеното преводно нареждане - документ за кредитен превод № 5830584 с

референция: 270PMWU131200087 от 30.04.2013г. /л.12 от делото/ на дата 30.04.2013г. кредиторът е превел уговорената парична сума в размер на 8 000.00 лева по посочената от заемателя К.Д.П. банкова сметка.

От представеното извлечение по сметката към процесния договор № 5003963809, приложена на л.18-20 от делото, е видно, че последното плащане по заема е от 28.08.2014г., с което плащане е погасена 14-тата по ред погасителна вноска за м.07.2014г. и частично в размер на 19.12 лв. на част от следващата се 15-та по ред вноска за м.08.2014г.

Не се спори, а и се установява от представеното извлечение по сметката към процесния договор, че заемът е със статут изискуем на краен падеж, който краен падеж е настъпил на 15.08.2017 г. и от тази дата кредитът е станал изискуем.

От приложеното към иск.молба Удостоверение за наследници изх.№108 от 26.09.2014г. на Кметство с.Крумово, общ.Тунджа, обл.Ямбол, се установява, че заемателя К.Д.П. е починала на 02.09.2014г. и нейни наследници по закон се явяват низходящите ѝ от първа степен – дъщерите ѝ – П. Е. Д. и Станка Е. Г.ева и синовете ѝ – ответниците М. Е. М. и Г. Е. М..

За безспорно прието от съда с доклада му по чл.146 от ГПК, е обстоятелството, което се потвърждава и от приложеното ч.гр.д.№79/2021г. по описа на РС-Елхово, че въз основа на подадено от ищеца заявление депозирано на 09.02.2021г., заповедният съд е издал на основание чл.410 от ГПК Заповед №354 за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК от 31.10.2021г., с която е разпоредено на всеки от длъжниците П. Е. Д. , ЕГН – ***** /по отношение на която, както е посочено по-горе с вл.в сила Определение № 646 от 27.12.2022г. е обезсилена в тази ѝ част издадената Заповед за изпълнение/, М. Е. М., с ЕГН – ***** и Г. Е. М., с ЕГН - *****, в качеството на наследници на починалата на 02.09.2014година К.Д.П. – кредитополучател да заплати при условията на разделна отговорност на кредитора „ПРОФИ КРЕДИТ България" ЕООД, с ЕИК: ***, сума от по 1 787.01 лв. представляваща една четвърт част от общо дължимата незаплатена главница от 7 148.02 лева по Договор за револвиращ заем № 5003963809 от 29.04.2013г., ведно със законната лихва върху припадащата се част от главницата , считано от датата на подаване на заявлението в съда - 09.02.2021г. до окончателното изплащане на задължението, дължими по Договор за револвиращ заем № 5003963809 от 29.04.2013г., сключен между заявителя, в качеството на кредитор и К.Д.П. в качеството на клиент /кредитополучател/, както и всеки от тях да заплати разноски по делото по 42.21 лева, съразмерно на уважената част от заявлението.

В останалата част с Разпореждане №871 от 31.10.2021г., което е било и предмет на въззивен контрол и потвърдено с Определение №245/25.05.2022г. по възз.ч.гр.д.№153/2022г. по описа на ЯОС, заповедният съд е отхвърлил изцяло като неоснователно заявлението на кредитора-ищец за издаване на Заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК срещу длъжника САШКА Е. /без посочено фам. име/, с ЕГН - 6801179059, в качеството ѝ на наследник на К.Д.П., за сумата от общо 3 449.99 лева, включващо: неплатена главница в размер на 1 787.01 лева и неплатено договорно възнаграждение в размер на 1662.98 лева, дължимо за периода от 15.08.2014 г. до 15.08.2017 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението - 09.02.2021г. до окончателното плащане, дължими по Договор за потребителски кредит № 5003963809 от 29.04.2013г., сключен между заявителя, в качеството на кредитор, К.Д.П. /починала/ в качеството ѝ клиент - кредитополучател, както и против длъжника И.В. Г.ЕВ с ЕГН - *****, в качеството му на солидарен съдлъжник, за сумата от общо 13799.96 лева, включващо: неплатена главница в размер на 7 148.02 лева и неплатено договорно възнаграждение в размер на 6 651.94 лева, дължимо за периода от 15.08.2014 г. до 15.08.2017 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението -09.02.2021г. до окончателното плащане, дължими по Договор за потребителски кредит № 5003963809 от 29.04.2013г., сключен между заявителя, в качеството на кредитор, К.Д.П. в качеството ѝ клиент - кредитополучател и И.В. Гев в качеството на солидарен длъжник. Със същото Разпореждане заповедният съд е отхвърлил като неоснователно заявлението на кредитора – ищец „ПРОФИ КРЕДИТ България" ЕООД, за издаване на Заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК срещу всеки един от П. Е. Д., М. Е. М. и Г. Е. М., в ЧАСТТА за присъждане на сумата 4 988.94 лева -неплатено договорно възнаграждение, дължимо за периода 15.08.2014 г. до 15.08.2017

г. - от всеки по 1 662.98 лева, както и В ЧАСТТА за разносните за разликата над 126.64 лева до претендирания размер от 426.00 лева.

Заповедта за изпълнение е била връчена на длъжниците - П. Д. -на 03.11.2021г., на М. М. и на Г. М. – на 11.11.2021г.

Не е спорно, че в срока по чл. 414, ал.2 от ГПК длъжниците са депозирали възражения, че не дължат изпълнение на вземането по издадената заповед за изпълнение, поради което на заявителя е даден едномесечен срок, в който да предяви иск относно вземането си против тримата длъжници по реда на чл. 422, вр. чл. 415, ал.1, т. 1 от ГПК.

В предоставената от заповедния съд с Разпореждане № 258 от 22.03.2022 година възможност на заявителя да предяви в едномесечен срок иск по чл.415, ал.1, т.1 от ГПК против длъжниците – П. Д., М. М. и Г. М. за установяване на вземането си, „ПРОФИ КРЕДИТ България" ЕООД се е възползвало, образувайки настоящото гр. производство.

От така изложената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Въз основа на твърденията, изложени в обстоятелствената част на исковата молба и като изходи и от петитума на същата, както и въз основа на прецизирането на исковите претенции с допълнителна молба с вх.№5045 от 01.12.2022г., въз основа на която е постановено Определение №646/27.12.2022г., съдът с доклада си по чл.146 от ГПК е квалифицирал предявените от ищеца, при условията на субективно и обективно кумулативно съединяване, искове по следния начин: - положителни установителни искове, предявени по реда на чл.422 ал.1 вр.с чл.415 ал.1 т.1 от ГПК с правна квалификация по чл.240 ал.1 и ал.2 вр.с чл.79 ал.1 ЗЗД вр.с чл.9 от ЗПК и чл.86 ал.1 от ЗЗД – за признаване за установено, че всеки един от длъжниците-ответници М. Е. М. и Г. Е. М. в качеството им на наследници на К.Д.П., дължи на ищеца "ПРОФИ КРЕДИТ България" ЕООД по Договор за револвиращ заем № 5003963809 от 29.04.2013г., сключен между ищеца като кредитор и К.Д.П. /починала/ като заемополучател, при условията на разделна отговорност, сума в размер на 1 787.01 лева, представляваща една трета част от общо дължимата незаплатена главница от 5 361.01 лева, ведно със законна лихва, считано от датата на подаване на заявлението по чл.410 от ГПК в съда - 09.02.2021г. до окончателното изплащане на задължението, за което парично вземане е била издадена Заповед № 354 от 31.10.2021 година за изпълнение по реда на чл.410 от ГПК по ч.гр.д.№ 79/2021г. по описа на РС – Елхово; осъдителни искове с правна квалификация чл.240, ал.1 и ал.2, вр.с чл.79, ал.1 от ЗЗД, вр.с чл.9 от ЗПК вр.с чл.53 от ЗН - за осъждане на всеки един от ответниците М. Е. М. и Г. Е. М., в качеството им на наследници на К.Д.П., да заплати на „ПРОФИ КРЕДИТ България" ЕООД, сумата от 595.66 лв., представляваща дължимата разлика на главницата по Договор за револвиращ заем № 5003963809 от 29.04.2013г., сключен между ищеца в качеството на кредитор и К.Д.П. /починала/ в качеството на заемополучател, между първоначално определения за всеки един от ответниците припадащ му се дял – 1 787.01 лв. и уголемения такъв - 2 382.67лв. и осъдителни искове, предявени по реда на чл.422 ал.1 вр.с чл.415 ал.1 т.3 от ГПК с правна квалификация по чл.240 ал.1 и ал.2 вр.с чл.79 ал.1 ЗЗД вр.с чл.9 от ЗПК и чл.86 ал.1 от ЗЗД - за осъждане на всеки един от ответниците М. Е. М. и Г. Е. М., в качеството им на наследници на К.Д.П. по Договор за револвиращ заем № 5003963809 от 29.04.2013г., сключен между ищеца като кредитор и К.Д.П. /починала/ като заемополучател, да заплати на ищеца "ПРОФИ КРЕДИТ България" ЕООД, сума в размер на 2 217.31 лв., представляваща една трета част от общо дължимото договорно възнаграждение в общ размер на 6 651.94 лв., ведно със законна лихва, считано от датата на входиране на заявлението по чл.410 от ГПК в съда – 09.02.2021г. до изплащане на вземането.

Съдът намира, че разглеждането в настоящото производство на заявените за първи път с допълнителна молба с вх.№5045 от 01.12.2022г. осъдителни искове с правна квалификация чл.240, ал.1 и ал.2, вр.с чл.79, ал.1 от ЗЗД, вр.с чл.9 от ЗПК вр.с чл.53 от ЗН съвместно с установителните искове по чл.422 ал.1 вр.с чл.415 ал.1 т.1 от ГПК и осъдителните искове по чл.415 ал.1 т.3 от ГПК, е недопустимо по смисъла на чл.213 от ГПК, тъй като от една страна с тези искове заявени на друго основание, се цели увеличаване размера на главницата чрез уголемяване дела на всеки един от ответниците, а от друга страна тези осъдителни претенции представляват заявени нови искове, непредявени с първоначалната иск.молба. Съгласно разясненията, дадени в т.11.б от ТР № 4/2013г. на ОСГТК на ВКС изрично е прието, че в производството по иск с правно осн. чл.422 ГПК не

намират приложение правилата за изменение на иска по чл.214 ГПК- за изменение на основанието чрез заменяне или добавяне на друго основание, от което произтича вземането по издадената заповед за изпълнение, както и за увеличение на размера на иска. А въвеждането на друго основание, от което произтича вземането, различно от това въз основа на което е издадена заповедта за изпълнение, може да се заяви чрез предявяване на осъдителен иск, но не и чрез предявяването му в хода на висящо производство, какъвто е настоящия случай. Предвид на това производството в тази му част следва да се прекрати, поради недопустимост на така заявените осъдителни иски претенции.

Съдът констатира, че както установителните иски по чл.422 ал.1 вр.с чл.415 ал.1 т.1 от ГПК, така и осъдителните иски, изводими също от заповедното производство съгласно чл.415, т.3 ГПК, са предявени в рамките на преклузивния едномесечен срок по чл.415, ал.4 от ГПК от надлежния заявител „ПРОФИ КРЕДИТ България“ ЕООД, което се доказва от приложеното ч.гр.д. № 79/2021г. по описа на РС-Елхово, по което има издадена срещу ответниците М. М. и Г. М. при условията на разделна отговорност Заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК за процесните суми – предмет на исковите по чл.422 ал.1 вр.с чл.415 ал.1 т.1 от ГПК, дължимостта на които е оспорена от длъжниците - ответници чрез депозиране по реда на чл.414 от ГПК възражения, така е и налице отхвърляне на заявлението по чл.410 от ГПК в частта му за заявеното претендирано вземане за договорно възнаграждение – предмет на осъдителните иски. Това формира именно извод **за процесуална допустимост** на предявените по този ред иски от и срещу процесуално легитимирани страни при наличие на правен интерес от предявяването им, приети от настоящия състав за съвместно разглеждане съгласно чл.213 ГПК. Поради това процесните установителни иски по чл.422 ал.1 вр.с чл.415 ал.1 т.1 от ГПК срещу ответниците се смятат предявени на 09.02.2021 г., когато ищецът е подал в съда заявлението си за издаване на заповедта по чл. 410 ГПК, а осъдителните иски по чл.415 ал.1 т.3 от ГПК поради неприложимост на фикцията инкорпорирана в чл. 422, ал. 1 ГПК се считат за предявени от датата на депозиране на настоящата иск.молба – 21.04.2022г.

Исковите разгледани по същество:

По предявените установителни иски по чл.422 ал.1 вр.с чл.415 ал.1 т.1 от ГПК вр.с чл.240 ал.1 вр.с чл.79 ал.1 ЗЗД вр.с чл.9 от ЗПК и чл.86 ал.1 от ЗЗД:

Предмет на установителния иск по чл.422 ГПК е съществуване на вземането по издадената Заповед за изпълнение и успешното му провеждане изисква установяване дължимостта на сумите по същата, на посоченото в нея основание. Това предполага ищецът да докаже при пълно и главно доказване, че вземанията съществуват и че същите са изискуеми към момента на подаване на заявлението, както и юридическият факт, от който произтича вземането и неговия размер.

Ответниците от своя страна са длъжни да установят онези свои твърдения и правопогасяващи възражения, от които черпят изгодни за себе си правни последици, като в конкретния случай, при евентуално доказване твърденията на ищеца, носят и тежестта да докажат, че са изпълнили задълженията си за заплащане на претендираните суми по посочения договор, както и че са го изпълнили точно.

Процесуалната предпоставка – издаване на Заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК за сумите – предмет на положителните установителни иски по чл.422 от ГПК против всеки един от двамата ответници в размера на исковите претенции от 1 787.01 лева, ведно със законна лихва, считано от датата на подаване на заявлението в съда - 09.02.2021г. до окончателното изплащане на задълженията, е доказана.

По делото не е спорно, а и от доказателствената съвкупност се установява по безпротиворечив начин, че между ищеца „ПРОФИ КРЕДИТ България“ ЕООД и наследодателя на ответниците К.П. е възникнало валидно заемно правоотношение по силата на Договор за револвиращ кредит № 5003963809 от 29.04.2013г., сключен при Общи условия, с чиста стойност на предоставените в заем парични средства от 8 000.00 лв. Следва да се приеме, че доколкото страните не оспорват изявленията за сключване на договора, вкл. и реалното предоставяне на заемната сума, то е налице валидно правоотношение по договор за заем.

Не е спорно, че ответниците М. М. и Г. М. имат качеството на наследници по закон на заемополучателя – техен възходящ – майка им К.П.. По делото ищецът не е ангажирал доказателства след смъртта на наследодателя, двамата ответници – М. М. и Г. М. да са извършили било с действия, било конклюдентно приемане на наследството, останало от К.Д.П.. Според чл. 60, ал. 1 ЗН, само наследниците, които са приели наследството, отговарят за задълженията, с които то е обременено, съобразно дяловете, които получават. Такава е и трайната практика на ВКС по този въпрос (Решение № 101/2019г. на IV г.о.). В нея се приема, че за да се ангажира отговорността на наследниците на починало лице за негови задължения, е необходимо те да са приели наследството му. Не би могло да бъде и иначе, защото според чл.48, изр.1 от ЗН, наследството се придобива с приемането му, а според чл.49 от ЗН, приемането става изрично – със заявление до районния съдия, в района на който е открито наследството, или с извършено от наследника действие, което несъмнено предполага намерението му да приеме това наследство. До приемането му обаче, призованият да го приеме наследник не придобива никакви права и задължения от него (така и т. 1 от ТР №148/1986г. на ОСГК и Решение № 54/1961г. на ОСГК). Поради това до приемането му, оставените в него имуществата/права и задължения не принадлежат на никого. Едва когато настъпи предвиденият в закона юридически факт по приемане на наследството, едва тогава възниква и правото на призования да го наследи наследник върху тези имуществата, които той придобива с приемането му, като законът придава на последното обратно действие – към момента на откриване на наследството (чл.48 от ЗН). Това обаче не дава основание да се приеме, че до приемането на наследството, лицето, което е призовано да го наследи, е техен притежател. Тъкмо напротив. То може до приемането само да управлява наследствените имуществата и да предявява владелчески искове за запазването им, от което следва, че до приемането на наследството, наследниците не придобиват полагащата им се по закон част от същото, независимо, че са призовани да наследят оставилият го техен наследодател (чл.58 от ЗН и Решение № 54/1961г. на ОСГК). А както се посочи и по-горе, само наследниците, които са приели наследството, отговарят за задълженията, с които то е обременено, съобразно дяловете, които получават (чл. 60, ал. 1 от ЗН). ВКС приема още, че в хипотезата на заведено дело по предявен иск срещу наследник на починал в хода на делото длъжник, при липса на данни дали наследникът да е приел или да се е отказал от наследството, съдът следва да даде срок на наследника да заяви приема ли наследството или се отказва от него, но само по искане на ищеца (Решение № 101/2019г. на IV г.о.). Макар и настоящият случай да не попада в тази хипотеза, тъй като наследодателят на ответниците е починал още през 2014г., то в хода на настоящото производство не се ангажираха от страна на ищеца, в чиято доказателствена тежест е, доказателства, че двамата ответници /макар и същите да не са отричали този факт и да не са налице данни за направен от тяхна страна отказ от наследството на поч.К.П./, са приели изрично/мълчаливо наследството на поч.длъжник, техен наследодател. Не се установи ищецът да е инициирал и нарочно производство по чл.51 ал.1 от ЗН преди подаване на заявлението му по чл.410 от ГПК – 09.02.2021г. с искане за определяне срок на двамата ответници да заявят приемат ли наследството на поч.К.П. или се отказват от него. След като по делото няма данни ответниците да са приели наследството й, те не могат да отговарят за задълженията му, с които е обременено, включително и за процесните (Решение № 101/2019г. на IV г.о.). Само на това основание предявените от ищеца срещу ответниците искове по чл.422, ал.1 от ГПК за признаване за установено по отношение на тях, че му дължат предявената с исковете част от тези задължения, се явяват недоказани още в своето основание.

Независимо от горното, съдът намира, че в случая по делото не са налице и доказателства кредиторът-ищец да е изпълнил задължението си да обяви на наследниците на длъжника, в т.ч. и на двамата ответници изискуемостта на кредита, който в случая е със статут изискуем на краен падеж, който краен падеж е настъпил на 15.08.2017г. По делото не се установи да е съобщено от кредитора-ищеца за изискуемостта на кредита било с нарочна покана /чл.84 ал.1 ЗЗД/ или както се посочи по-горе посредством инициирано производство по чл.51 ал.1 от ЗН, предшествашо депозираното заявление по чл.410 от ГПК.

Съгласно чл.84, ал.1 от ЗЗД, когато денят за изпълнение на задължението е определен, какъвто е процесният случай, длъжникът изпада в забава след изтичането му. Но ако този ден е изтекъл след смъртта на длъжника, неговите наследници изпадат в забава след изтичане на 7 дни от поканата. Законът предвижда това изискване, за да бъде известен наследникът на длъжника за

размера и падежа на задълженията. В настоящия случай видно от приложеното на л.18-19 от делото извлечение по сметката на процесния договор заемополучателят К.П. е извършила последното си плащане на 28.08.2014г., с което е погасила изцяло дължимата 14-та месечна вноска и частично 15-та месечна вноска с падеж 15.08.2014г., като по делото не се установи както тя приживе, така и наследниците ѝ, в т.ч. и двамата ответници да са били уведомени за допусната към този момент забава от 44 дни и да са канени да изпълнят задължението на наследодателя си, за да се счита, че са изпаднали в забава и че същата датира от неплащането на частично погасената месечна вноска с падеж 15.08.2014г. В тази насока кредиторът не е представил каквито и да е доказателства. Кредиторът-заявител е следвало да уведоми двамата ответници - наследници за просрочените вноски с настъпили падежи след датата на смъртта на К.П., настъпила на 02.09.2014г. и това са вноските от 15.08.2014 г. нататък до крайният срок за погасяване на кредита – 15.08.2017г. В Решение №63 от 29.07.2019г. на ВКС по т.д.№1528/2018г., 2-ро т.о., ТК, се приема, че: „... Целта на предвидената в чл.84 ал.1 изр.2 от ЗЗД покана е наследниците на длъжника да узнаят за наличието и размера на задължението на техния наследодател, а в хипотезата на сключен между банката и наследодателя договор за кредит – и уговорения между банката и кредитополучателя падеж на дължимите вноски по кредита. При уговорено разсрочено плащане на предоставената по договора за кредит сума на определени погасителни вноски, посочен падеж на всяка вноска и краен срок за издължаване на сумата по кредита не може да се приеме, че след изтичане на 7 дни от поканата наследниците изпадат в забава за връщане на цялата част от неиздължения кредит, нито че за всяка отделна вноска трябва да бъде изпращана покана на наследниците. Договорът за кредит не прекратява действието си със смъртта на кредитополучателя, ако това обстоятелство не е предвидено изрично в него. Той запазва действието си по отношение на наследниците, които придобиват правата и задълженията по него в качеството си на универсални правоприменници. Поради това предвидената в разпоредбата на чл.84 ал.1 изр.2 от ЗЗД покана се отнася за задълженията, настъпили след смъртта на кредитополучателя, които наследниците не знаят. При наличие на знание за задълженията по кредита наследниците на кредитополучателя са длъжни да погасяват съответните погасителни вноски на съответния падеж съгласно договорните клаузи.“.

Едва процесната искова молба би могла да изпълни функциите на покана по смисъла на чл.84, ал.1 ЗЗД, защото макар и в нея да няма достатъчно конкретика относно всички падежирали към подаването ѝ вноски, то в приложените документи е налице съществения елемент на Договора за заем – погасителния план, който е част от договора, съгласно договорните клаузи от същия, но същият е станал достояние на ответниците на датата на връчване на съдебните книжа – на 30.05.2022г.

Освен горното съдът намира, че ищецът не доказва по несъмнен начин и размерът на претенциите си, заявени с предявените установителни иски по чл.422 ал.1 от ГПК, като в тази насока не проведе пълно доказване на вземането си за неизплатена главница по процесния договор за заем при твърдяно от него частично погасяване, претендирано при условията на разделна отговорност от ответниците-наследници на починалия заемополучател Пехливанова.

При тези правни съображения и липсата на доказателства за изпълнение на фактическия състав по предявените положителни установителни иски, пораждащ правото на ищеца-кредитор да търси от ответниците като наследници на кредитополучателя изпълнение на вземането от главница по Договора за револвиращ заем, съдът прие, че исковите по чл.422 ал.1 вр.с чл.415 ал.1 т.1 от ГПК вр.с чл.240 ал.1 вр.с чл.79 ал.1 ЗЗД и чл.86 ал.1 от ЗЗД следва да бъдат отхвърлени.

По отношение на наведеното от ответниците твърдение за изтекла давност на вземанията за претендираната главница, съдържимо се формално и бланкетно в писмения им отговор на исковата молба, прецизирано от пълномощника им в хода на първото по делото съдебно заседание, се преценя от съда за неоснователно. Съгласно разпоредбата на чл. 110 от ЗЗД, с изтичането на петгодишна давност се погасяват всички вземания, за които законът не предвижда друг срок, а според чл. 111, б. „б“ и „в“ ЗЗД с изтичането на 3-годишна давност се погасяват вземанията за обезщетения и неустойки от неизпълнен договор; вземанията за наем, за лихви и други периодични плащания. Според чл. 114, ал. 1 от ЗЗД давността за всяко вземане -главно или

акцесорно за лихви, започва да тече от деня, в който същото е станало изискуемо. В процесният договор за револвиращ заем страните са уговорили издължаването на заема на части /на 51 месечни погасителни вноски/, но това обстоятелство не го трансформира в "периодично плащане" по смисъла на чл. 111, б. "в" от ЗЗД. При така уговорения начин на изпълнение е налице едно общо плащане, като кредиторът се е съгласил да приеме изпълнение на задължението на части, чрез разсрочването му на отделни погасителни вноски. Установява се, че крайният падеж на договора е 15.08.2017 г., когато съгласно погасителния план е следвало да бъде платена последната погасителна вноска. Следователно именно денят, следващ тази дата - 16.08.2017 г. следва да се зачете за начало на общия 5- годишен давностен срок по чл. 110 от ГПК. В конкретния случай същият е изтекъл на 16.08.2022 г. Или към датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК (от когато установителните искове по чл. 422 ал.1 вр.с чл.415, ал. 1, т. 1 от ГПК се считат предявени и давността е прекъсната - арг. фикцията визирана в чл. 422, ал. 1 ГПК и чл. 116, б. "б. " ЗЗД) - в случая 09.02.2021 г., петгодишният давностен срок не е бил изтекъл. В този смисъл е и споделяната от настоящия състав на съда практика на ВКС, обективирана в Решение № 93/27.10.2016 по дело № 1882/2015 на ВКС, ТК, I т.о. При тези съображения съдът намира, че направеното правопогасяващо възражение от ответната страна е неоснователно.

По предявените осъдителни искове по чл.422 ал.1 вр.с чл.415 ал.1 т.3 от ГПК вр.с чл.240 ал.1 и ал.2 вр.с чл.79 ал.1 ЗЗД вр.с чл.9 от ЗПК и чл.86 ал.1 от ЗЗД :

Установи се, че с процесния Договор за револвиращ заем между сключилите го страни, е уговорено заплащането на възнаградителна лихва в размер на 46.77%, предоговорен и изменен с анекс №1 от 10.01.2014г. на 46.68%. По отношение на това договорно вземане – възнаградителната лихва, заповедният съд с влязло в сила Разпореждане №871/31.0.2021г., постановено по приложеното ч.гр.д.№79/2021г. по описа на РС-Елхово, потвърдено с Определение №245/25.05.2022г. по възз.ч.гр.д.№153/2022г. по описа на ОС-Ямбол, го е разгледал и се е произнесъл, че тази договорна клауза като надвишаваща трикратния размер на законната лихва за периода на отпускане на заема, се явява нищожна като противоречаща на добрите нрави. Предвид на това произнасяне с влязъл в сила съдебен акт, настоящият съдебен състав намира, че следва да разгледа и се произнесе по релевираното от ответниците с отговора на иск.молба правопогасяващо възражение за недължимост на претендираните с тези искови претенции суми, представляващи договорно възнаграждение.

Съдът намира за основателно така заявеното възражение за изтекла погасителна давност на претендираното вземане за договорно възнаграждение. По отношение на вземанията за лихви, каквото се явява по естеството си претендираното договорно възнаграждение, е приложима кратката тригодишна погасителна давност по чл. 111, б. "в" от ЗЗД. Съгласно ТРОСГТК № 3/2011 г. на ВКС тези суми следва да бъдат квалифицирани като периодични плащания, по смисъла на чл. 111, б. "в" от ЗЗД, доколкото лихвите и наемите, които са посочени в чл. 111 б. "в" от ЗЗД са периодични по естеството си, тъй като са свързани с периода, в който се предоставя насрещната престация. В случая с оглед датата на депозиране на настоящата искова молба – 21.04.2022г. /заявлението по чл.410 от ГПК, подадено на 09.02.2021г. не прекъсва давността с оглед на обстоятелството, че по отношение на това вземане заповедният съд се е произнесъл с Разпореждане, с което е отхвърлил заявлението на кредитора – ищец в тази му част/, е изтекъл тригодишен срок както към началната дата на периода, за който се претендира възнаградителна лихва – 15.08.2014г., така и към крайната дата - 15.08.2017г. - датата на последната погасителна вноска, съгласно последния утвърден от страните погасителен план с анекс №1 от 10.01.2014г.

Така установените обстоятелства водят до извода, че предявените осъдителни искове по чл.415 ал.1 т.3 от ГПК, насочени против двамата ответници са неоснователни, поради това, че претендираното с тях вземане за договорно възнаграждение, е погасено по давност.

По разностите:

Съгласно ТР № 4 от 18.06.2014 г. на ВКС по тълк. д. № 4/2013 г., ОСГТК, съдът по исковото производство, съобразно изхода на спора разпределя отговорността за разностите както в исковото, така и в заповедното производство.

С оглед изхода на спора право на разноски по настоящото производство и по заповедното производство има ответната страна. В заповедното производство обаче няма данни ответниците да са сторили разноски, поради което и такива не им се присъждат (чл. 78, ал. 3 ГПК и т. 12 от ТР 4/2014г на ОСГТК). От страна на ответниците са представени доказателства за направени, но само от ответника Махаил М. разноски за настоящото производство в размер на 300.00 лева, представляващи заплатено от този ответник адвокатско възнаграждение за процесуално представителство, съгласно приложения на л.74 от делото Договор за правна защита и съдействие, ведно с пълномощно. Поради това ищецът следва да бъде осъден да заплати на основание чл.78 ал.3 от ГПК на ответника Махаил М. направените от него разноски по делото в размер на 300.00 лева.

Водим от гореизложеното, **Елховският районен съд**

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените по реда на чл.422, ал.1, вр.с чл. 415, ал. 1, т. 1 ГПК от **"ПРОФИ КРЕДИТ България" ЕООД**, с ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „България“ №49, бл.53Е, вх.В, чрез пълномощника си по делото – юрисконсулт Р.И.И., **против М. Е. М.**, с ЕГН *****, с пост. и настоящ адрес в гр. Раднево, обл. Стара Загора, *** и **Г. Е. М.**, с ЕГН *****, с пост. и настоящ адрес в гр. Раднево, *** , искове с правна квалификация чл. 240, ал.1 и ал.2, вр.с чл.79, ал.1 от ЗЗД, вр.с чл.9 от ЗПК, за признаване за установено, че всеки един от длъжниците М. Е. М. и Г. Е. М. в качеството им на наследници на К.Д.П., ДЪЛЖИ на ищеца **"ПРОФИ КРЕДИТ България" ЕООД** по Договор за револвиращ заем № 5003963809 от 29.04.2013г., сключен между ищеца като кредитор и К.Д.П. като заемополучател, при условията на разделна отговорност, сума в размер на 1 787.01 лева, представляваща една трета част от общо дължимата незаплатена главница от 5 361.01 лева, ведно със законна лихва, считано от датата на подаване на заявлението по чл.410 от ГПК в съда - 09.02.2021г. до окончателното изплащане на задължението, за което парично вземане е била издадена Заповед № 354 от 31.10.2021 година за изпълнение по реда на чл.410 от ГПК по ч.гр.д.№ 79/2021г. по описа на РС – Елхово, **като неоснователен и недоказан**.

ОТХВЪРЛЯ предявените по реда на чл.422, ал.1, вр.с чл.415, ал.1, т.3 от ГПК от **"ПРОФИ КРЕДИТ България" ЕООД**, ЕИК ***, **против М. Е. М.**, с ЕГН *****, и **Г. Е. М.**, с ЕГН *****, осъдителни искове с правна квалификация чл. 240, ал.1 и ал.2, вр.с чл.79, ал.1 от ЗЗД, вр.с чл.9 от ЗПК, за осъждане на всеки един от ответниците М. Е. М. и Г. Е. М. в качеството им на наследници на К.Д.П. да заплати на ищеца **"ПРОФИ КРЕДИТ България" ЕООД**, сума в размер на 2 217.31 лв., представляваща припадащата му се една трета част от общо дължимото по Договор за револвиращ заем № 5003963809 от 29.04.2013г., сключен между ищеца като кредитор и К.Д.П. като заемополучател, договорно възнаграждение в размер на 6 651.94 лв., ведно със законна лихва, считано от датата на входиране на заявлението по чл.410 от ГПК в съда – 09.02.2021г. до изплащане на вземането, **като погасени по давност**.

ПРЕКРАТЯВА производството В ЧАСТТА МУ по предявените искове по чл.240, ал.1 и ал.2, вр.с чл.79, ал.1 от ЗЗД, вр.с чл.9 от ЗПК вр.с чл.53 от ЗН **за осъждане** на всеки един от ответниците **М. Е. М.**, с ЕГН *****, и **Г. Е. М.**, с ЕГН *****, в качеството им на наследници на К.Д.П., да заплати на **„ПРОФИ КРЕДИТ България" ЕООД**, ЕИК ***, сумата от 595.66 лв., представляваща дължимата разлика на главницата по Договор за револвиращ заем № 5003963809 от 29.04.2013г., между първоначално определения за всеки един от ответниците припадащ му се дял – 1 787.01 лв. и уголемения такъв - 2 382.67лв., като недопустими.

ОСЪЖДА "ПРОФИ КРЕДИТ България" ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „България“ №49, бл.53Е, вх. В, **ДА ЗАПЛАТИ** на **М. Е. М.**, с ЕГН *****, с пост. и настоящ адрес в гр. Раднево, обл. Стара Загора, *** , направените в настоящото исково производство разноски в размер на **300.00 /триста/ лева**.

РЕШЕНИЕТО подлежи на **въззивно обжалване** пред Ямболски окръжен съд чрез Елховски районен съд **в двуседмичен срок от съобщението** на страните, чрез връчването му, а **В**

ЧАСТТА му, с която е прекратено производството, има силата на постановено определение и като такова подлежи на **въззивно обжалване с частна жалба** пред Ямболски окръжен съд чрез Елховски районен съд, **в едноседмичен срок** от съобщаването му.

ПРЕПИСИ от решението да се връчат на страните.

СЛЕД влизане на решението в сила, изисканото ч.гр. д. № 79/2021 г. по описа на РС-Елхово да бъде върнато на съответния състав, като към него се приложи и препис от влязлото в сила решение по настоящото дело.

Съдия при Районен съд – Елхово: _____